

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VII./2017
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 599/2016
populárny názov	Charakter lehoty na doplnenie elektronického podania
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6
analytická právna veta	Zmyslom procesnej lehoty pri podávaní opravných prostriedkov je istota dostupnosti vzdialenejšieho súdu, preto hmotnoprávne posudzovanie doručenia doplnenia elektronického podania (opravného prostriedku) na súd do troch dní by bolo v rozpore s týmto zmyslom procesnej lehoty.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa opravným prostriedkom podľa § 250m vtedy účinného OSP domáhala preskúmania rozhodnutia Ústredia Sociálnej poisťovne (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) zo 6. októbra 2014, ktorým nebolo vyhovené jej žiadosti o prepočítanie výšky (zvýšenie) starobného dôchodku. Rozsudkom č. k. 19 Sd 253/2014-40 z 24. marca 2015 krajský súd toto rozhodnutie potvrdil. Rozsudok bol právnej zástupkyňi sťažovateľky doručený 5. mája 2015. Odvolanie sťažovateľky proti uvedenému rozsudku zaslala jej právna zástupkyňa krajskému súdu elektronicky (e-mailom) bez zaručeného elektronického podpisu v posledný deň odvolacej lehoty, teda 20. mája 2015 (streda). Dňa 22. mája 2015 (piatok) podala na pošte zásielku pre krajský súd, ktorej obsahom bol originál odvolania zaslaného elektronicky dva dni predtým; krajskému súdu bola zásielka doručená 25. mája 2015 (pondelok). Krajský súd na základe toho predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní, kde mu bola pridelená spisová značka 10 So 57/2015. Najvyšší súd listom z 25. júna 2015 vrátil spis krajskému súdu bez rozhodnutia, čo odôvodnil tým, že žalobkyňa bola povinná „podanie urobené elektronickou formou doplniť do troch dní (do 23.5.2015). Odvolanie žalobcu bolo doplnené až dňa 25.05.2015, t. j. zjavne oneskorene. Uvedená trojdňová lehota je lehotou

	<p><i>hmotnoprávnou, a teda na podanie, ktoré nebolo v tejto lehote doplnené (nestačí, aby sa doplnenie podania v lehote podalo na poštovú prepravu, ale doplnenie podania sa musí v stanovenej lehote reálne nachádzať na súde), súd neprihliada.“. Tento list zaslal krajský súd na vedomie právnej zástupkyňi sťažovateľky, ktorá naň zareagovala žiadosťou o opätovné predloženie spisu najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní s podrobným odôvodnením. Tomu však krajský súd nevyhovela a na svojom rozsudku vyznačil, že nadobudol právoplatnosť 21. mája 2015.</i></p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu</p> <p>Podstatou veci je posúdenie toho, či „trojdňová lehota na doplnenie podania urobeného elektronickými prostriedkami (§ 42 ods. 1 O.s.p.) je lehotou procesnou alebo hmotnou“, a preskúmanie, či (i) neprerokovanie odvolania proti prvostupňovému rozsudku správneho súdu, pretože e-mailom podané odvolanie bolo doplnené v trojdňovej lehote počítanej podľa aktuálne platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) procesne, a nie „hmotnoprávne“, je porušením práva na prístup k súdu. (ii) Rovnako je nutné preskúmať, či neformálny procesný postup, ktorým najvyšší súd len voči Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“), a nie priamo vo vzťahu k sťažovateľke ako účastníčke konania vyjadril, že nemôže odvolanie prerokovať, je súladný s právom na súdnu ochranu a s právom na zákonného sudcu.</p> <p>Najvyšší súd na účely vyjadrenia v predmetnej veci vychádzal z názoru doc. Škultétyovej a doc. Števkčka publikovaného v Justičnej revue (K výkladu ustanovenia § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Justičná revue, 54, 2002, č. 1, s. 58 – 64.). Podstata ich názoru, ako ho vykladá ústavný súd, vychádza z konceptu úplnosti procesného úkonu, ktorý sa pri elektronickom (s nezaručeným podpisom) podaní stáva perfektným až riadnym doplnením. Kým nie je takéto podanie riadne doplnené, tak sa vrátane doplnenia a zvlášť doplnenia nenachádza na pôdoryse Občianskeho súdneho poriadku, a čo je mimo Občianskeho súdneho poriadku, tak je ne-procesnoprávne, teda je z opaku hmotnoprávne, a preto je potrebné doplnenie podania vnímať hmotnoprávne z hľadiska počítania včasnosti.</p> <p>Ústavný súd konstatuje, že najvyšším súdom (po 13 rokoch od uverejnenia článku doc. Škultétyovej a doc. Števkčka) prevzatý právny názor je invenčný, ale ústavný súd tu preferuje text a systematiku zákona. Ustanovenie § 57 ods. 3 OSP (Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.) je všeobecným právnym základom počítania lehôt pre celý Občiansky súdny poriadok. Podľa ústavného súdu sa tak (i) tradičné podanie, ale aj (ii) čiastkové doplnenie elektronického podania nachádzajú na platforme Občianskeho súdneho poriadku, a preto už doplnenie podania je potrebné počítať prostredníctvom § 57 ods. 3 OSP. Zo súčtu noriem podľa § 42 ods. 1 a § 57 ods. 3 OSP platí, že lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo písomné doplnenie podania obsahujúce návrh vo veci samej odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.</p> <p>Ak je zmyslom procesnej lehoty istota dostupnosti vzdialenejšieho súdu, tak nutnosť doručenia doplnenia podania na súd do troch dní by bolo v napätí so zmyslom procesnej lehoty. Na druhej strane by cenou za možnosť elektronického „zачytenia lehoty“ mohla byť nutnosť včasného fyzického doručenia. Z tohto dôvodu ostáva hlavným argumentom text zákona.</p> <p>Veľmi presvedčivým podporným argumentom v prospech tzv. procesnej lehoty je však stálosť judikatúry. Judikatúra v tomto smere sa mohla rozvinúť až po roku 1995, keď bola do Občianskeho súdneho poriadku zavedená možnosť podania telefaxom. Dôležité je ešte predoslať, že z hľadiska kritérií na doručenie podaní nie je rozdiel medzi civilným a správnym súdnictvom, ktoré vyrastajú zo spoločného Občianskeho súdneho poriadku, a preto rozhodnutia civilného kolégia najvyššieho súdu sú aplikovateľné aj pre správne súdnictvo. Najvyšší súd dvakrát v procesnej forme právnej vety uverejnenej v Zbierke stanovísk ustálil, že lehota na doplnenie podania je lehotou procesnou.</p> <p>Prakticky rovnakú právnu situáciu, aká nastala v prerokovanej veci, riešil</p>

	<p>ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 106/2016 z 18. mája 2016, kde potvrdil procesnoprávny charakter lehoty na doplnenie podania.</p> <p>Takmer rovnakou záťažou, akou je výklad povahy lehoty na doplnenie elektronického podania, je forma, akou najvyšší súd vyjadril svoj procesný úkon <i>neprihliadania</i> a odmietnutia. Za adresáta tohto úkonu nepovažoval sťažovateľku, ale len krajský súd. Sťažovateľka (odvolateľka) sa o „odmietnutí“ odvolania dozvedela z „<i>prípisu na vedomie</i>“, ktorý jej zaslal krajský súd.</p> <p>Občiansky súdny poriadok rozoznáva základné formy rozhodovania, ktorými sú rozsudok a uznesenie. Podľa § 167 ods. 1 prvej vety OSP ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Občiansky súdny poriadok vyžaduje, aby bolo oneskorené odvolanie odmietnuté. Podľa § 218 ods. 1 písm. a) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene. Uvedené ustanovenia sú zárukou formy, ako aj rozhodovacej formácie, ktorá má o odmietnutí rozhodnúť. O odvolaní proti rozhodovaniu krajských súdov v správnom súdnictve rozhoduje trojčlenný senát najvyššieho súdu. Nie je jasné, kto bol autoritou, ktorá na odvolacom správnom súde <i>neprihliadala</i> na nesprávne doplnené podanie – či to bol sudca spravodajca alebo senát. Ústavný súd v predmetnej veci nestanovuje, ako sa má aplikovať <i>neprihliadanie</i> vo všeobecnosti. Procesné právo inak nazývané aj právo formálne vyžaduje z rozumných dôvodov rozhodovanie v zásade v prísnych formách, a preto je potrebné pasívne neprihliadanie vykladať reštriktívne. Zákon, Občiansky súdny poriadok, požaduje, aby v odvolacom konaní bolo doplnenie elektronického podania posúdené senátom a rozhodnuté o ňom uznesením. Ak by odvolateľ podal odvolanie tradične – printovo a oneskorene, bolo by odmietnuté senátnym uznesením. Nie je zákonný dôvod, aby to bolo inak pri doplnení elektronicky podaného odvolania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd porušil zložku princípu legality základného práva na prístup k súdu aj tým, že nerozhodol o odmietnutí dovolania uznesením, a že postupom najvyššieho súdu bolo sťažovateľke odňaté rozhodovanie senátom najvyššieho súdu, a preto došlo k neústavnému zásahu do jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.</p> <p>K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 So 57/2015</p> <p>Z podania sťažovateľky vyplýva, že napadnuté konanie bolo na najvyššom súde skončené listom najvyššieho súdu z 25. júna 2015, keď spis vrátil krajskému súdu bez rozhodnutia. Sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až podaním z 26. augusta 2015, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (<i>mutatis mutandis</i> I. ÚS 6/03).</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred najvyšším súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota, jej sťažnosti v tejto časti nebolo možné vyhovieť.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 So 57/2015 porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby konal a rozhodol o odvolaní sťažovateľky z 20. mája 2015 proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 19 Sd 253/2014-40 z 24. marca 2015.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP</p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 106/2016, II. ÚS 591/2012, II. ÚS 400/2011</p>

a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	lehota-počítanie času lehota-procesnoprávna lehota-na podanie žaloby práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu lehota-hmotnoprávna správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov

spisová značka	II. ÚS 792/2016
populárny názov	Vstup kontrolórov do priestorov, kde sa predávajú potraviny
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 7 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 Ústava Slovenskej republiky čl. 16 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 21 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Právo na súkromie podľa čl. 8 dohovoru a čl. 16. ústavy, nemôže byť garantované, ak ide o kontrolou zabezpečenú ochranu zdravia v prevádzkových obchodných priestoroch (a skladoch), kde sú na trh umiestňované potraviny s cieľom ich predaja konečnému spotrebiteľovi. V prípadoch, v ktorých zákon nevyžaduje súhlas súdu na vstup do prevádzky právnických osôb, možno nedostatok súhlasu súdu na prehliadku vyvážiť súdnou kontrolou zákonnosti a nevyhnutnosťou šetrenia vykonanou ex post facto.
skutkový stav a základné fakty	Regionálna veterinárna a potravinová správa Poprad (ďalej aj „RVPS“) vykonala v prevádzke sťažovateľky na Moyzesovej 4067/3 v Poprade (ďalej len „prevádzka“) úradnú kontrolu potravín podľa § 21 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o potravinách“). RVPS vyhotovila z kontroly záznam o úradnej kontrole potravín č. PP/2015/SK, JU, BO, BI, PI/4 (ďalej len „záznam“), v ktorom identifikovala viaceré údajné kontrolné zistenia a uložila sťažovateľke viaceré opatrenia na mieste. Listom RVPS sp. zn. 604/2015 z 13. marca 2015 označeným ako „Upovedomenie o začatí správneho konania“ (doručeným sťažovateľke 18. marca 2015) bolo oznámené začatie správneho konania vo veci zistených porušení zákona o potravinách, resp. predpisov vydaných na jeho vykonanie. RVPS zároveň vyzvala sťažovateľku, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k podkladu pre rozhodnutie a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhla jeho doplnenie. Sťažovateľka podala 23. marca 2015 vyjadrenie, ktorého súčasťou bola aj sťažnosť proti kontrole podľa § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov. V rámci sťažnosti požadovala, aby RVPS nepokračovala v porušovaní jej práv, najmä na ochranu súkromia a na spravodlivé konanie počas kontroly, odstránila porušenia jej práva na ochranu súkromia a na spravodlivé konanie, ktorých sa RVPS dopustila počas kontroly, tak, že neprihliadne na žiadne informácie, ktoré získala počas kontroly alebo v súvislosti s ňou, a napokon v budúcnosti vykonávala kontrolu v súlade s príslušnými procesnými pravidlami a dôsledne pri tom rešpektovala právo sťažovateľky na ochranu súkromia a na spravodlivé konanie. Listom Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky (ďalej len „ŠVPS“) zo 17. júna 2015 doručeným sťažovateľke 22. júna 2015 bola sťažnosť vyhodnotená ako neopodstatnená. Dňa 13. apríla 2015 podala sťažovateľka na krajskom súde žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom RVPS. Domáhala sa ňou, aby krajský súd zakázal

	<p>RVPS pokračovať v porušovaní jej práv, najmä práva na ochranu súkromia v konaní vo veci kontroly, zakázal RVPS najmä používať podklady a dôkazy získané počas kontroly v ďalšom priebehu konania a používať akúkoľvek informáciu získanú z týchto podkladov a dôkazov pri ďalšej činnosti RVPS, a to ani ako dôvod na vykonanie novej kontroly, a napokon uložil RVPS povinnosť obnoviť stav pred nezákonným zásahom, t. j. úplne zničiť všetky podklady a dôkazy získané počas kontroly.</p> <p>Sťažovateľka v žalobe tvrdila, že kontrola vykonaná RVPS sa uskutočnila v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, najmä v rozpore s podmienkami na výkon kontroly podľa čl. 8 dohovoru tak, ako ich vníma Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi. Došlo tým k ukráteniu sťažovateľky na jej právach podľa čl. 8 dohovoru a čl. 16 ods. 1 ústavy, pričom tento stav je možné odstrániť len rozhodnutím súdu v konaní podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).</p> <p>Rozsudkom krajského súdu č. k. 1 S 16/2015-118 z 29. septembra 2015 doručeným sťažovateľke 2. novembra 2015 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu výklad prezentovaný sťažovateľkou v súvislosti so zásahom do súkromia právnickej osoby kontrolnými orgánmi v obchodných priestoroch treba považovať za absurdný a ňou uvádzaná judikatúra, či už ESLP, alebo Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) je na predmetnú vec neaplikovateľná. Sťažovateľka totiž podľa krajského súdu ako právnická osoba realizujúca predaj potravín, vrátane ovocia a zeleniny je povinná strieť vykonávanú kontrolu, pričom zo záznamu je zrejmé, že RVPS žiaden nezákonný zásah nerealizovala.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Predmetom konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky je posúdiť, či krajský súd v konaní o žalobe o ochranu pred nezákonným zásahom RVPS podľa § 250v OSP poskytol sťažovateľke ochranu ňou označeným ústavným právam a slobodám v súlade s ústavnými požiadavkami, a to vzhľadom na sťažovateľkou vznesené námietky.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na ochranu obydlia podľa čl. 21 ústavy</p> <p>Ústavný súd k tejto časti sťažnosti uvádza, že sťažovateľka je právnická osoba, ktorá vo svojej prevádzke, v ktorej prebehla kontrola RVPS, vykonáva podnikateľskú činnosť. Tieto priestory, ktoré boli predmetom kontroly zo strany RVPS, nemožno subsumovať pod pojem „obydlie“ tak, ako je definované v čl. 21 ústavy (ústavný súd poukazuje, že pojem „obydlie“ v čl. 8 dohovoru je na rozdiel od rovnakého pojmu „obydlie“ upraveného v čl. 21 ústavy vykladaný naopak širšie, keďže tento pojem v anglickom texte „home“ a vo francúzskom „domicile“ sa môže v zmysle judikatúry ESLP vzťahovať aj na kanceláriu, v ktorej fyzická osoba vykonáva slobodné povolanie, alebo za určitých okolností môže zahŕňať aj sídlo a obchodné priestory podnikateľa), a nemožno na ne vzťahovať ochranu zaručenú čl. 21 ústavy (pozri text čl. 21 ods. 3, z ktorého jasne vyplýva, že „obydlím“ sa podľa toho článku nerozumejú obchodné priestory podnikateľských subjektov). Obydlie je totiž užší pojem ako súkromie (pod ktoré za určitých okolností spadá v zmysle judikatúry ústavného súdu aj prevádzka či obchodné priestory podnikateľských subjektov), ktoré je chránené na iných miestach ústavy, a preto ho v zásade nemožno vzťahovať na prevádzku podnikateľského subjektu, ktorým je sťažovateľka.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy</p> <p>Ako vyplýva z napadnutého rozsudku krajského súdu, tento aplikoval pri svojej rozhodovacej činnosti zákon o potravinách a nariadenie, pričom ich ustanovenia vyložil a aplikoval v súlade s ich znením a účelom a nemožno dospieť k záveru, že krajský súd otázky týkajúce sa vykonania kontroly potravín v prevádzke sťažovateľky príslušným orgánom verejnej správy (RVPS) posúdil ústavne neakceptovateľným spôsobom, resp. spôsobom, ktorý by viedol k pochybnostiam v otázke správneho výkladu a aplikácie ustanovení zákona potravínach či otázke výkladu samotného nariadenia. Treba tiež dodať, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že podstata úvahy krajského súdu spočíva práve v tom, že považuje ustanovenia nariadenia za dostatočne jasné, ich výklad a interpretácia sa ani nestali sporné, a preto v okolnostiach danej veci ani nepripadalo do úvahy predloženie prejudiciálnej</p>

otázky SDEÚ.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a základného práva podľa čl. 7 charty

Komentujúc v čase rozhodovania krajského súdu platný a účinný § 250v OSP, ústavný súd v úvode k tejto časti uvádza, že účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný. Cieľom konania podľa § 250v OSP bolo posilnenie ochrany fyzických a právnických osôb pred takými zásahmi, ktoré nie sú založené na konkrétnom rozhodnutí orgánu verejnej správy, ale spočívajú vo faktickej činnosti proti nej (porov. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžnz 5/2015).

Sťažovateľka namieta porušenie práva na ochranu súkromia, ktoré je zaručené aj právnickým osobám a podľa jej názoru sa vzťahuje sa aj na obchodné priestory, a to v zmysle čl. 16 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 7 charty. Európsky súd pre ľudské práva špecifikoval vo svojej judikatúre (napr. rozsudok vo veci Delta Pekárny a. s., v. Česká republika, č. 97/11, z 2. 10. 2014) podmienky zásahu do práva na ochranu súkromia právnických osôb pri vykonaní kontroly v prevádzke tejto právnickej osoby zo strany orgánov verejnej moci tak, že predmetný zásah musí byť v súlade s právom, musí sledovať legitímny cieľ a musí byť nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Po prvé (k legalite zásahu), zákon o potravinách celkom jednoznačne a explicitne ukladá príslušným orgánom kontroly, ktorými sú aj regionálne veterinárne a potravinové správy či štátna veterinárna a potravinová správa, vykonávať kontrolu dodržiavania príslušných ustanovení zákona o potravinách, konkrétne dodržiavania požiadaviek stanovených zákonom o potravinách a nariadením. Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky ako orgán štátnej správy oprávnený na vykonávanie úradnej kontroly potravín, resp. jej zamestnanci sú oprávnení pri výkone kontroly vstupovať do priestorov, v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi či sa umiestňujú na trh, a to v prevádzkovom čase i mimo neho, a to bez predchádzajúceho rozhodnutia súdu. Zákon o potravinách a taktiež ani nariadenie neobsahujú žiadne ustanovenie, v zmysle ktorého by bolo potrebné vopred informovať príslušný kontrolovaný subjekt o plánovanej kontrole, resp. neobsahujú požiadavku prítomnosti tretích osôb pri vykonaní kontroly s výnimkou ustanovenia § 18 ods. 3 zákona o potravinách.

Po druhé (k legitimite), kontrola vykonávaná priamo v prevádzke sťažovateľky mala za cieľ preveriť dodržiavanie ustanovení zákona o potravinách, keďže ich porušením môže dôjsť k priamemu ohrozeniu či poškodeniu ľudského zdravia a života.

Po tretie (k nevyhnutnosti zásahu), ústavný súd zastáva názor, že len výnimočne možno tvrdiť, že úradná kontrola zameraná na dodržiavanie podmienok stanovených v zákone o potravinách nie je nevyhnutná, keďže nedodržiavaním ustanovení zákona o potravinách môže dôjsť k priamemu ohrozeniu či poškodeniu ľudského zdravia a života. To, či podnikateľ dodržiava ustanovenia zákona o potravinách, nie je možné zistiť dôsledne inak ako fyzickou kontrolou potravín na mieste. Cieľom kontrol je predchádzať ohrozeniu či poškodeniu života a zdravia. Právny poriadok neobsahuje takú právnu normu, ktorá by RVPS ukladala povinnosť pred začatím tohto druhu kontroly žiadať súd o vydanie súhlasu s kontrolou alebo vydanie povolenia na vstup do prevádzkarne – predajne s potravinami na účely vykonania kontroly. V tomto prípade vnútroštátne právo oprávňuje orgány kontroly vykonať vstup do prevádzky, ako aj kontrolu bez súdneho príkazu.

Podľa ústavného súdu vo veci sťažovateľky nešlo o svojvoľný zásah verejnej moci do práv zaručených čl. 16 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 7 charty. Ku kontrole bola pribratá zamestnankyňa sťažovateľky (vedúca obchodného domu), ktorá bola prítomná pri kontrole. RVPS vyhotovila z kontroly záznam o úradnej kontrole potravín, s ktorým sa sťažovateľka oboznámila (prostredníctvom povereného zamestnanca). Zákon o potravinách navyše umožňuje, aby sa

	dotknutý subjekt mohol v prípade, ak je toho názoru, že prišlo k porušeniu zákona pri úradnej kontrole potravín v prevádzke/predajni, hneď, najneskôr do piatich dní od realizácie kontroly brániť podaním námietok (§ 20 ods. 11 zákona o potravinách). V konaní o námietke možno preskúmať aj všetky výhrady, ktoré súvisia s postupom RVPS pri kontrole potravín. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 259/05, III. ÚS 172/2010, NS SR: 4 Sžnz 5/2015, 8 Sžnz 1/2010
súvisiace právne predpisy	zákon č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov
klúčové slová	podnikateľská činnosť-obchodná činnosť práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť obydlia kontrola správne súdnictvo-konanie o ochrane pred nezákonným zásahom práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť osoby, súkromia

spisová značka	II. ÚS 835/2016
populárny názov	Rovnosť strán konania
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Oneskorené doručenie vyjadrenia žalovanej k dovolaniu právneho zástupcovi sťažovateľov v čase, keď už najvyšší súd o dovolaní rozhodol je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné porušenie práva na rovnosť zbraní, ako aj princípu kontradiktórnosti konania.
skutkový stav a základné fakty	Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 415/2013-198 zo 17. februára 2015 bol rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti potvrdený. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 30. júna 2016 bolo odmietnuté dovolanie podané sťažovateľmi proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 415/2013-198 zo 17. februára 2015. Podľa názoru najvyššieho súdu nebola preukázaná sťažovateľmi tvrdená procesná vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.
z odôvodnenia	Sťažovatelia namietajú, že hoci listom najvyššieho súdu z 27. júna 2016 bolo ich právnomu zástupcovi doručené vyjadrenie žalovanej k dovolaniu a hoci vyjadrenie právny zástupca prevzal 1. júla 2016, v skutočnosti nemali možnosť zaujať k tomuto vyjadreniu stanovisko, pretože najvyšší súd rozhodol o dovolaní ešte 30. júna 2016, teda pred doručením vyjadrenia právnomu zástupcovi sťažovateľov. Najvyšší súd po skutkovej stránke potvrdzuje, že k doručeniu vyjadrenia žalovanej došlo za takých okolností, ako to tvrdia sťažovatelia. Z hľadiska právneho posúdenia je však najvyšší súd toho názoru, že vzhľadom na celkom stručný obsah vyjadrenia žalovanej by stanovisko sťažovateľov nemalo žiaden vplyv na výsledok konania. Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že medzi stranami konania je nesporné jednak to, že žalovaná podala vyjadrenie k dovolaniu sťažovateľov, ale aj to, že toto vyjadrenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľov doručené jeden deň potom, čo najvyšší súd o dovolaní rozhodol. Je preto v konečnom dôsledku nesporné, že sťažovatelia nemali reálnu možnosť na vyjadrenie žalovanej v dovolacom konaní reagovať. Požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa

	<p>so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako, ako aj na konanie pred prvostupňovým súdom, a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty (Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike).</p> <p>Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Prítom nie je podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (Trančíková c. Slovenská republika).</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 392/2015 a uznesením z 30. júna 2016 porušil základné práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u> <u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 30. júna 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľom priznal náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013, II. ÚS 148/2014, II. ÚS 32/2016</p> <p>EŠLP: Trančíková c. Slovenská republika, Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	dovolanie-prípustnosť doručenie, doručovanie

spisová značka	II. ÚS 141/2017
populárny názov	Náhrada trov konania
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 152 ods. 4</p>
analytická právna veta	Ak účastník konania (a ani jeho právny zástupca) nie je prítomný na verejnom vyhlásení rozsudku, súdy majú v takomto prípade pri rozhodovaní o trovách konania postupovať obdobne ako v prípadoch ak sa rozhodnutie nevyhlasuje.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol neúspešný v konaní pred krajským súdom, v ktorom krajský súd rozsudkom zo 14. októbra 2015 zamietol jeho žalobu. Proti rozsudku krajského súdu zo 14. októbra 2015 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sža 9/2016 z 27. júla 2016, ktorým odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobe vyhovel, pričom zrušil tak odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň najvyšší súd rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľovi priznal „právo na náhradu trov konania vo výške ako bude uvedené v písomnom vyhotovení rozhodnutia“.</p> <p>Najvyšší súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa bez nariadenia pojednávania a vo veci nariadil verejné vyhlásenie svojho rozhodnutia podľa v tom čase platného a účinného § 156 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na 27. júl 2016. Keďže sťažovateľ a ani jeho právny zástupca sa o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia nedozvedeli, neboli na vyhlásení rozsudku prítomní (rovnako ani žalovaný správny orgán).</p> <p>Dňa 17. augusta 2016 bol poverený zamestnanec právneho zástupcu sťažovateľa nahliadať do spisu, pričom v rámci tohto úkonu zistil, že 27. júla 2016 bol vyhlásený rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu. V nadväznosti na</p>

	<p>toto zistenie zaslal 19. augusta 2016 právny zástupca sťažovateľa najvyššiemu súdu vyčíslenie trov konania. Dňa 22. septembra 2016 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku, v ktorom mu najvyšší súd nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>V predmetnej veci nie je sporné, že sťažovateľ si nárok na náhradu trov konania uplatnil (požiadal o ich priznanie v prípade úspechu), ani to, že sťažovateľ bol v konaní úspešný, pričom sporné nie je ani to, že sťažovateľ na verejnom vyhlásení rozhodnutia prítomný nebol, a napokon ani to, že sťažovateľ nahliadol do spisu najvyššieho súdu 17. augusta 2016 a trovy konania vzniknuté z titulu právneho zastúpenia v sume 3 020,89 € vyčísliť 19. augusta 2016.</p> <p>Taktiež je z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu zrejmé, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený 27. júla 2016, pričom termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu v súlade s § 156 ods. 3 OSP.</p> <p>V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci je nespochybniteľné, že k tomu, aby si mohol účastník konania reálne uplatniť svoje právo na náhradu trov konania – právo vyčísliť si trovy konania (najmä pokiaľ ide o trovy vzniknuté z titulu právneho zastúpenia) – v zákonom ustanovenej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia, tak musí mať vedomosť o termíne vyhlásenia rozhodnutia.</p> <p>Taktiež nemožno spochybňovať, že právo na verejné vyhlásenie rozsudku je zachované, ak termín verejného vyhlásenia je súdom v zákonom ustanovenej lehote zverejnený na úradnej tabuli súdu, resp. na internetovej stránke súdu.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 8 Sžo 85/2014 z 29. septembra 2016 zaujal ku kľúčovému právnenému problému posudzovanému v tomto konaní danej problematike odlišné stanovisko (odlišný právny názor) než v sťažovateľovej právnej veci. V oboch konaniach išlo o rozhodovanie v rámci správneho súdnictva, ktoré sa okrem iného vyznačuje aj požiadavkou obligatórneho zastúpenia účastníka konania advokátom a z neho vyplývajúcimi trovami konania.</p> <p>Ústavný súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 8 Sžo 85/2014 z 29. septembra 2016, podľa ktorého „... Ak na vyhlásení prítomný nie je, dochádza k obdobnej situácii, s akou počíta úprava uvedená v odseku 4 § 151 (ak sa rozhodnutie nevyhlasuje). V danom prípade je nesporné, že účastník oprávnený na náhradu trov konania je v prípade verejného vyhlásenia rozsudku z hľadiska vyčíslenia trov v nevýhodnejšom postavení ako účastník, o ktorého právach sa nerozhoduje rozsudkom (prípadne sa nerozhoduje vo veci samej), lebo v takom prípade ho súd musí vyzvať na ich vyčíslenie. Dôsledok, ktorý v danom prípade spočíva v nepriznaní náhrady trov len pre nevyčíslenie jej výšky je zjavne nespravodlivý a v rozpore so zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov úspešnému účastníkovi konania.“, keďže len takáto aplikácia ustanovení § 151 OSP zodpovedá zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov úspešnému účastníkovi konania.</p> <p>Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd zastáva názor, že bolo povinnosťou najvyššieho súdu postupovať vo veci sťažovateľa v súlade s citovaným právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným vo veci sp. zn. 8 Sžo 85/2014. Len takýto postup totiž garantuje účastníkovi konania (sťažovateľovi), že si svoj nárok na náhradu trov konania aj reálne vymôže. Prístup, ktorý vo veci sťažovateľa zvolil najvyšší súd, predstavuje podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska neakceptovateľný zásah do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát vylovil, že čl. 1 ods. 1 ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Ústavný súd preto nepovažuje za potrebné vyslovovať vo výrokovej časti svojich rozhodnutí skutočnosť, že spolu s porušením niektorého základného práva došlo aj k porušeniu niektorého z ústavných princíпов – v posudzovanej veci princípu vyvoditeľného z čl. 1 ods. 1 ústavy. To isté v zásade platí aj o čl. 152 ods. 4 ústavy, ktorý má charakter generálneho interpretačného princípu, ktorý ústavný</p>

	súd vždy uplatňuje pri svojej rozhodovacej činnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sža 9/2016 z 27. júla 2016 o náhrade trov konania porušené boli.</u> <u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sža 9/2016 z 27. júla 2016 v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 383/08 NS SR: 8 Sžo 85/2014 z 29. septembra 2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	advokát, advokácia-odmena advokáta trovy konania správne súdnictvo rozsudok-verejné vyhlásenie rozsudku

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 295/2017
populárny názov	Charakter bankového dohľadu
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	09.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V zásade niet subjektívneho práva či nároku na presný a správny zákonný bankový dohľad a z toho vyplývajúci nárok na náhradu škody pri zlyhaní dohľadu. Z podstaty bankového dohľadu vyplýva, že ide o činnosť koncepčnú, priam (ekonomicko) politickú, nie činnosť tradične správnu – administratívnu, na akú myslí zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý konkretizuje označený čl. 46 ods. 3 ústavy. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vyžaduje, aby vzniknutá ujma bola dôsledkom nesprávneho úradného postupu. Tak je to v prípade, ak mal úradný postup alebo výsledok tohto postupu za cieľ chrániť nielen všeobecný záujem spoločnosti, ale práve pred vznikom tejto ujmy aj poškodeného.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je investorom, členom podielového družstva, na ktoré bol vyhlásený konkurz, z tohto dôvodu prišiel s mnohými ďalšími členmi družstva o úspory. Sťažovateľ žaloval Národnú banku Slovenska o náhradu škody za nesprávny postup v bankovom dohľade. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom č. k. 4 C 181/2011-88 z 24. februára 2014 žalobu sťažovateľa zamietol a Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 Co 362/2014 z 8. apríla 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil s tým, že sťažovateľ nepreukázal, že by NBS zanedbala bankový dohľad spôsobom, ktorý jej vytýkal sťažovateľ, teda žalobca. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré bolo odmietnuté ako neprípustné, pretože nepreskúmateľnosť rozhodnutia nespadá pod zmätočný dôvod odňatia možnosti konať pred súdom.
z odôvodnenia	Podstatou veci je námietka, že najvyšší súd nepovažoval záťaž namietané sťažovateľom, a to (i) neúplné dokazovanie, (ii) nepreskúmateľnosť, a v konečnom dôsledku aj (iii) vecnú správnosť za také, ktoré by odôvodňovali prípustnosť a prípadne úspešné meritórne prerokovanie dovolania, čím malo

	<p>dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a sprostredkovane základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť nie je dôvodná, pretože aj keď sa najvyšší súd nezaoberal vôbec skutočnosťou, či nie je rozsudok krajského súdu extrémne neodôvodnený (písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu), ako to vyžadovала neskoršia judikatúra R 2/2016, z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že by z hľadiska preskúmateľnosti, a dokonca aj vecnej správnosti obstáli. Z tohto dôvodu vlastne nie je relevantné, že najvyšší súd procesne korektne odôvodnil neprípustnosť dovolania, aj keď bol jeho výklad § 237 písm. f) OSP neskôr modifikovaný. Je nutné tiež poznamenať, že potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu znemožňovalo najvyššiemu súdu zaoberať sa vecnou správnosťou rozsudkov, preto argumenty sťažovateľa ako dovolateľa založené na § 241 ods. 2 písm. a) OSP neobstoja.</p> <p>Nad rámec uvedeného vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s rozhodnutiami krajského súdu a okresného súdu ústavný súd v miere a s dôsledkami, aké mu umožňuje (i) právny základ tejto sťažnosti a zároveň (ii) nadhľad súdneho orgánu ochrany ústavnosti, konštatuje, že rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu, podľa ktorých „NBS nie je zodpovedná za škodu za neadekvátny dohľad“, sú dostatočne odôvodnené a v zásade vecne správne. Okresný súd túto myšlienku vyjadril slovami, podľa ktorých sťažovateľ nepreukázal, že by NBS zanedbala bankový dohľad, ale to nič nemení na podstate veci. Krajský súd však výstižnejšie uviedol, že „Všetky namietané okolnosti o údajnom nesprávnom úradnom postupe NBS sa pritom týkali takých nesprávností, ku ktorým malo dôjsť v procese rozhodovania NBS; nesprávnosti tejto povahy ale nemožno považovať za dôvod zakladajúci zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.“. Podobný právny názor bol nepriamo vyjadrený v uznesení sp. zn. III. ÚS 361/09, v ktorom išlo o náhradu škody za nesprávnu reguláciu cien Úradom pre reguláciu sieťových odvetví. Ústavný súd taktiež už rozhodol vec týkajúcu sa iného investora družstva, ale hlavne z procesného hľadiska – II. ÚS 857/2016. Možno doplniť, že vzhľadom na skutočnosť, že právne názory okresného súdu a krajského súdu sú ústavne akceptovateľné, nie je v podstate relevantné, že sťažovateľ zároveň s uznesením najvyššieho súdu nenapadol aj rozsudok krajského súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 857/2016, III. ÚS 361/09, II. ÚS 454/2016 SD EÚ: C-222/02
súvisiace právne predpisy	zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dovolanie-dovolacie dôvody zodpovednosť-orgánov verejnej moci práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

Nález - priet'ahy:

spisová značka	II. ÚS 896/2016
populárny názov	Extrémne priet'ahy
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2017
dotknuté články ústavy	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2

a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	<p>Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia.</p> <p>Systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovatelia podali 23. augusta 1998 na Okresnom súde Bratislava I proti právnej predchodkyňi sťažovateľa (odporkyňi) žalobný návrh na zaplatenie 340 930 Sk s prísl. Vec bola na okresnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 18 C 86/98.</p> <p>Odporkyňa podala 8. februára 1999 proti uvedenej žalobe protinávrh, pričom sa domáhala započítania svojej pohľadávky voči navrhovateľom vo výške 383 179 Sk „z titulu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia“.</p> <p>Dňa 17. januára 2011 okresný súd uznesením protinávrh sťažovateľa vylúčil na samostatné konanie. Vylúčená vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 25 C 40/2011. Toto konanie dosiaľ nebolo právoplatne ukončené.</p>
z odôvodnenia	<p>Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani podpredseda okresného súdu, ani zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení nepoukázali na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnost', ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré do vyhlásenia meritórneho rozhodnutia trvalo 5,5 rokov. Ústavný súd prítom konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný od 11. marca 2011 do 11. júla 2012 (šestnásť mesiacov), od 21. mája 2013 do 14. novembra 2013 (šesť mesiacov) a od 18. mája 2015 do 2. decembra 2015 (šesť mesiacov). Okresný súd teda minimálne dva roky vo veci nevykonával žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom prítom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Na množstvo „vybavovaných“ vecí, na ktoré poukázala zákonná sudkyňa, ani v danej veci nebolo možné prihliadať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).</p>

	<p>Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec, a preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 40/2011 porušené boli.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur a náhrada trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	návrh-vzájomný (protinávrh) prietahy v konaní

spisová značka	II. ÚS 43/2017
populárny názov	Opakované prietahy
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia na neho obrátili s návrhom, aby o ich veci rozhodol.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je odporcom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod spis. zn.: 18 C/48/2002, ktoré bolo začaté na základe návrhu na určenie vlastníckeho práva, ktorý bol okresnému súdu dňa 26. 02. 2002. Nálezom v konaní pod spis. zn.: III. ÚS 64/07 zo dňa 03. 07. 2008 konštatoval Ústavný súd SR porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní tam vedenom pod spis. zn.: 18 C/48/2002. Ústavný súd SR zároveň prikázal Okresnému súdu Bratislava II, aby v konaní konal bez zbytočných prietahov. Predmetné konanie napriek tomu dosiaľ nebolo právoplatne ukončené.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci. 1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Z právneho hľadiska predmetnú vec možno považovať za bežnú agendu rozhodovania všeobecných súdov. Prerokovaná vec obsahuje prvok skutkovej zložitosti spočívajúcej v tom, že posúdenie rozhodujúcich

	<p>skutočností vyžadovalo znalecké dokazovanie. Nejde však podľa názoru ústavného súdu o výnimočný prvok skutkovej zložitosti, ktorý by presahoval bežný rámec prípadov s obdobným predmetom a odôvodňoval by doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. V rámci druhého kritéria ústavný súd hodnotil správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Sťažovateľ ako účastník konania postupoval v napadnutom konaní primerane, na výzvy okresného súdu reagoval adekvátne. Jediné pojednávanie (26. októbra 2009) bolo odročené z dôvodu vopred neospravedlnenej neúčasti sťažovateľa. Sťažovateľ však následne svoju neúčasť ospravedlnil z dôvodu autohavárie, o čom okresnému súdu predložil dôkaz. Jeho správanie však s výnimkou tejto jednej absencie na pojednávaní neprispelo k doterajšej dĺžke napadnutého konania.</p> <p>3. Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním postupu okresného súdu v napadnutom konaní v relevantnom období dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní postupoval neefektívne. Prvok neefektívneho postupu je zjavný už v dôvodoch odročovania jednotlivých pojednávaní (napríklad na účely mimosúdnych rokovaní, doručovania vyjadrení/príloh protistrane, vyčkania na vyjadrenie k vyjadreniam k procesným návrhom účastníkov, vyčkania na nevyžiadané stanoviská vedľajšieho účastníka, dodatočné predloženie poverenia na zastupovanie na pojednávaní). Jednotlivé odročenia pojednávaní nevedli k posunu v dokazovaní v merite veci a ani neprispeli k mimosúdnemu riešeniu sporu. Naopak, okresný súd výrazným spôsobom práve neefektívnym odročovaním pojednávaní prispel k predĺženiu napadnutého konania. Ústavný súd hodnotil označený postup okresného súdu prísnejšie práve s ohľadom na jeho predchádzajúci nález č. k. III. ÚS 64/07-27 z 3. júla 2008, ktorým mu prikázal konať bez prieťahov. Okresný súd vo svojom postupe príkaz uložený mu ústavným súdom nerešpektoval.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 48/2002 v období po právoplatnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 64/07-27 z 3. júla 2008 porušené boli. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 4 000 eur a náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní-neepektívny postup konanie-sporové

spisová značka	II. ÚS 244/2017
populárny názov	Opakované extrémne prieťahy
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

skutkový stav a základné fakty	<p>Obvodnému súdu Bratislava bola 28. mája 1991 doručená žaloba o vydanie nehnuteľností proti právnomu predchodcovi sťažovateľov a proti Miestnemu úradu Bratislava-Rusovce. Obvodný súd Bratislava z dôvodu svojej miestnej nepríslušnosti postúpil vec miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“). Predmetom sporu, ktorý dosiaľ nebol právoplatne rozhodnutý, je rozhodovanie o reštitučnom nároku.</p>
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci vedenej pred krajským súdom, ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu (sťažovatelia sú právnymi nástupcami pôvodného žalovaného) je rozhodovanie o reštitučnom nároku podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov, ktoré tvorí od roku 1992 štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Osobitne s prihliadnutím na celkovú dĺžku napadnutého konania ústavný súd zdôrazňuje aj etický rozmer reštitúcie, účelom ktorej je umožnenie nápravy krivd spôsobených fyzickým osobám a právnickým osobám štátnou mocou. Tento účel reštitúcie v sebe zahŕňa aj nutnosť prioritného rozhodovania súdov o uplatnených reštitučných nárokoch (obdobne IV. ÚS 56/07).</p> <p>Aj napriek tomu, že rozhodovanie vo veci reštitučných nárokoch možno vo všeobecnosti spravidla označiť za fakticky zložitejšie, rozhodujúcou skutočnosťou v posudzovanej veci, ktorá <i>a priori</i> vylučuje vplyv prípadnej faktickej zložitosti veci na rozhodovanie krajského súdu, je zistená ničím neodôvodnená dlhodobá nečinnosť krajského súdu konajúceho vo veci odvolania proti rozsudku okresného súdu zo 16. novembra 2006 (k tomu pozri ďalej bod 3 postup krajského súdu). Za týchto okolností nemohol ústavný súd prihliadať na prípadnú faktickú zložitosť veci o to viac, že faktickou zložitosťou veci neargumentuje ani predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti.</p> <p>2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pri hodnotení podľa tohto kritéria ústavný súd konštatuje, že zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie nezistil nič, čo by bolo možné pripočítať na ťarchu samotných sťažovateľov.</p> <p>3. Napokon ústavný súd hodnotil postup krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných prierahov v doterajšom priebehu konania.</p> <p>Z prehľadu procesných úkonov, ktoré boli vykonané v napadnutom konaní, ústavný súd zistil jedno kratšie obdobie nečinnosti súvisiace s doručovaním uznesenia najvyššieho súdu zo 14. novembra 2012, ktoré bolo krajským súdom doručované účastníkom konania až 20. februára 2013 (a to aj napriek tomu, že spis bol krajskému súdu vrátený 10. decembra 2012), a jedno dlhšie obdobie absolútnej ničím neodôvodnenej nečinnosti, a to od 20. februára 2013 do júna 2016, keď bolo vo veci nariadené pojednávanie. Celková doba absolútnej nečinnosti krajského súdu tak presiahla obdobie 3 rokov.</p> <p>Konanie vo veci sťažovateľov, ktoré trvalo v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už viac ako 25 rokov, bez pochyb podmieňuje zjavnej neprimeranosti napíňa. Okrem toho už nálezom sp. zn. IV. ÚS 230/2010 z 28. októbra 2010 ústavný súd krajskému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prierahov.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v období od nadobudnutia právoplatnosti</u></p>

	<u>nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 230/2010 z 28. októbra 2010 postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 635/2012 porušené boli. Sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie po 3 000 eur a náhradu trov konania. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní-nečinnosť reštitúcia-náhrada prieťahy v konaní-opakované

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.